

братъ и съ единъ ударъ на бравата го повалилъ на земята. Следъ това той го съблѣкълъ, взелъ му окжсанитѣ дрехи, облѣкълъ се въ тѣхъ, а брата си захвърлилъ на пѣсѣка.

Така минало срѣднощъ. Започнала да се показва зорницата. Тогава убиецътъ си помислилъ, че ако срещу една жълтица може да се взематъ хиляди, то за всичкото злато навѣрно цѣлъ милионъ ще вземе. И изсипалъ всичкото си злато въ морето. Следъ това подсвирналъ. Но никой не му се обадилъ. Пакъ подсвирналъ. Пакъ никой не му се обадилъ. И трети пжтъ подсвирналъ. Пакъ сжщото. Следъ това започналъ да да вика:

— Рибке, златна рибке, сестрице, ела... Нали азъ ти подарихъ живота, нали ми обеща, че всѣка нощъ ще идвашъ...

Но все сжщото. А нощта преваляла. Започнало да се сипва зора. И на изтокъ станало свѣтло. Тогава богатиятъ видѣлъ на дъното изсипанитѣ си жълтици и, безъ да му мисли много, се гурналъ да ги събира. Стигналъ до жълтицитѣ, взелъ една, взелъ друга и трета, напълнилъ си пазвата, но, когато поискалъ да излѣзе, нѣщо го задърпало на дъното. Скжсаната дреха на бедния му братъ се била закачила и оплела въ камънитѣ и не давала на убиеца да изкочи... Той зариталъ, помжчилъ се да викне, но нагълталъ солена вода и се удавилъ...

— Слава Богу, че всичко това е сънь! — стресналъ се завистливиятъ братъ и се прекръстилъ. И разбралъ, че животътъ струва повече отъ всѣко богатство.

Владимиръ Русалиевъ